

ХАЙ ЖИВЕ МАРКСИЗМ-ЛЕНІНІЗМ— ВЕЛИКЕ РЕВОЛЮЦІЙНЕ ВЧЕННЯ, МОГУТНЯ ІДЕЙНА ЗБРОЯ ТРУДЯЩИХ УСЬОГО СВІТУ!

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI.
№ 51 (558)

Неділя, 22 квітня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ЮНЬ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ДІЛОМ ВІДПОВІДАЄ НА РІШЕННЯ XIV З'ЇЗДУ ВЛКСМ

Любині премії

ПОЧАЛОСЯ це ще в січні. Коли на молочно-товарній фермі четвертої бригади підбили підсумки соціалістичного змагання доярок, виявилось, що всіх випередила Люба Загоруйко.

— Як же так? — здивувалися дівчата. — Вона ж тільки третій місяць працює, а вже встигла нас обігнати.

— Молода, та рання, — відповів їм зоотехнік Володимир Давидович Донець. — А ви не дивуйтеся, а засукайте рукави та наздоганяйте.

Але не так легко вгнати за Любою. Набравши з самого початку року стрімкий розгін в роботі, доярка-комсомолка і не думала здавати темпів.

— Наша Люба забірає всі премії, — жартома говорять доярки.

Та в цьому жарті — вся суть. Так, Люба Загоруйко, завоювавши перехідний червоний вимпел, міцно тримає його в руках. Майже кожної десятиденки за найвищий декадний надій молока на корову вона одержує грошову премію — 2,5 карбованця і щомісяця — 5 карбованців за найвищий надій з початку року.

Де хто може сказати, що молодій доярці просто «везе». Мовляв, у неї першість, а там рахунок звісно який — скільки телиць отелилося, на скільки й молоко розподіляється. Та втім-то й справа, що з 14 телиць уже стали коровами 12. І як тут не рахувати, а факт залишиється фактом: на сьогодні Люба надоїла на кожну корову понад 1.100 кілограмів молока. Середньодобовий надій становить близько 16 кілограмів. Та Люба все робить для того, щоб і цей успіх перевершити. Адже вона прагне перевиконати своє річне зобов'язання і надіти більше 2000 кілограмів молока на корову.

П. ТЕПЛЮК.

Колгосп «Україна» (с. Витязівка)
Бобринецького району.

ЗА ВЕЛІННЯМ СЕРЦЯ

Хорошим будівельником був Петро Високолян — поважали його у бригаді, в усьому будівельному управлінні № 1 облбудтресту. А тому кожен щиро, від усього серця бажав Петрові успіхів, коли той за комсомольською путівкою від'їжджав працювати на село.

Таке рішення комсомольця Високоляна — його відповідь на заклик березневого Пленуму ЦК КПРС до молоді. Нині колишній будівельник вже працює трактористом в колгоспі «Дружба» Долинського району.

Така ж думка вкріпла у різноробочого цього тресту Миколи Лапшова — він поступив у Бобринецьку школу механізації сільськогосподарства, щоб набути там спеціальності тракториста і особисто взяти участь в дальшому піднесенні сільського господарства країни.

В. ЛЮНЕНКО,
юнкер.

ВОНИ СТАЛИ КОМСОМОЛКАМИ

У ЖИТТІ сестер Кучугурних — радісна подія. Катю і Таню прийняли до комсомолу. Обидві дівчини працюють на фермі доярями. В групах, які обслуговують дівчата, по 16 корів. Зараз йде масове розтєлення худоби, тому сестри особливо багато допомагають одна одній. Щоденний надій від кожної корови в їх групах — по 10—12 літрів. Катерина і Тетяна дбайливо доглядають новонароджених телят. Своє зобов'язання — на-

шодобовий приріст кожного дорівнює 1000—1200 грамам.

доїти від кожної корови по 2200 кілограмів молока — сестри Кучугурні успішно виконують. Вже одержано по 730—740 кілограмів молока від корови.

— Будемо працювати по комсомольськи, — говорять дівчата.

П. КОВАЛЕНКО,
керівник корпусу «Молодого комунара»
Колгосп імені Леніна
Олександрійського району.

Першими в Маловисікському районі почали сіяти кукурудзу в сільгоспартілях «Родина» та «Дружба».

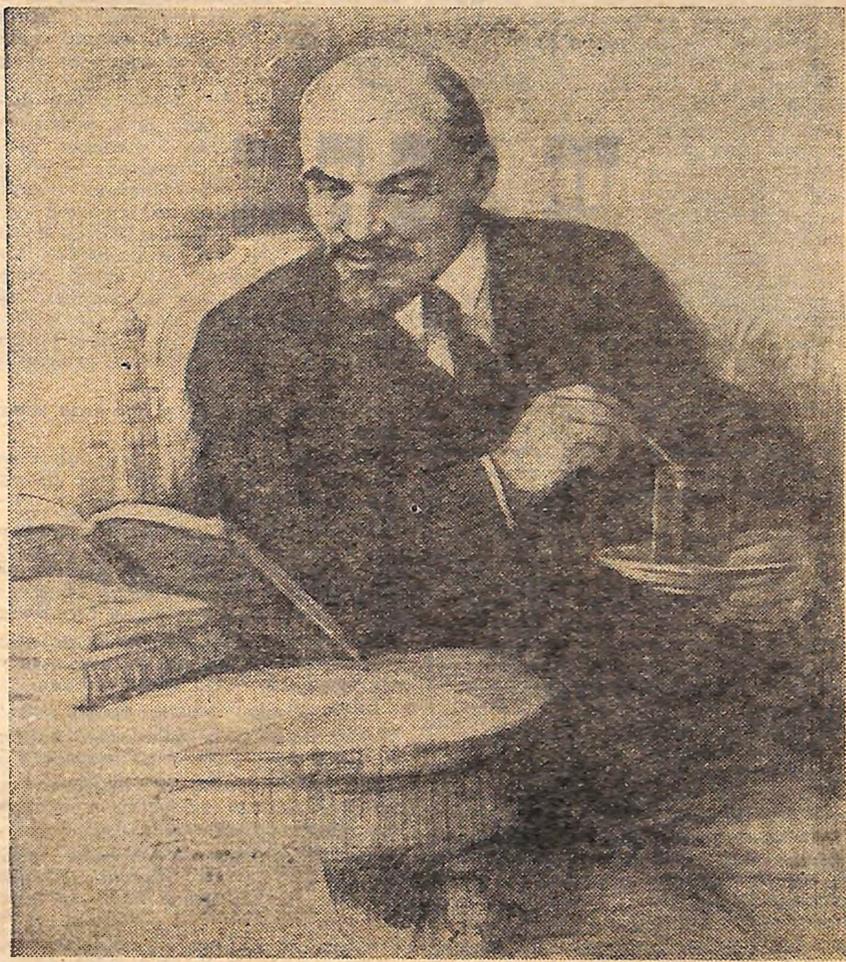
Механізатори тракторної бригади Ілля Ковальова з колгоспу «Дружба» зобов'язались в цьому році виростити урожай без затрат ручної праці на площі 1136 гектарів по 47 центнерів кукурудзи в зерні, в тому числі на площі 370 гектарів по 55 центнерів.

На знімку: сіє кукурудзу комсомольсько-молодіжний агрегат Івана Новикова. На першому плані (зліва направо): головний інженер районного відділення «Сільгосптехніки» Леонід СОЛОМАХА, тракторист колгоспу Іван КОВАЛЬОВ, бригадир тракторної бригади Ілля КОВАЛЬОВ переїрають квадрати.

Фото В. КОВПАКА.

СЬОГОДНІ МИНАЄ 92 РОКИ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВОЛОДИМИРА ІЛЛІЧА ЛЕНІНА

ЛЕНІН ЗАВЖДИ З НАМИ

К И І В

Вчора в Державному академічному театрі опери й балету імені Т. Г. Шевченка відкрилось урочисте засідання партійних, радянських і громадських організацій міста Києва разом з представниками Радянської Армії, присвячене 92-м роковинам з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

За столом президії зайняли місце товариші А. І. Гайовий, О. І. Івашенко, І. П. Казанець, Н. Т. Кальченко, Д. С. Коротченко, М. В. Підгорний, І. С. Сенін, П. Ю. Шелест, В. В. Щербицький, М. Д. Бубновський, А. Д. Скаба, П. К. Кошовий, члени бюро обкому та міськкому КП України, члени виконкомів обласної та міської Рад депутатів трудящих, представники партійних, радянських, громадських організацій і Радянської Армії, діячі науки і культури, передовики промисловості і будівництва.

Урочисте засідання відкрив перший секретар Київського міськкому КП України В. І. Дрозденко.

Доповідь «Ленінським шляхом — до перемоги комунізму» зривив другий секретар ЦК КП України І. П. Казанець.

Учасники засідання прийняли вітального листа Центральному Комітетові КПРС. Урочиста частина вечора закінчилася співом «Інтернаціоналу».

КІРОВОГРАД

Вчора в приміщенні обласної філармонії відбулося урочисте засідання партійних, радянських і громадських організацій Кіровограда разом з представниками Радянської Армії, присвячене 92-й річниці з дня народження генія революції, засновника і організатора Комуністичної партії Радянського Союзу і першої в світі Країни Рад, вождя трудящих Володимира Ілліча Леніна.

Коротким вступним словом засідання відкрив перший секретар міськкому партії т. Валявський І. П. Під бурхливий оплески присутні обирають до почесної президії засідання Президію Центрального Комітету КПРС на чолі з вірним ленінцем Микитою Сергійовичем Хрущовим.

З доповіддю про 92-у річницю з дня народження Володимира Ілліча Леніна виступив секретар обкому КП України т. Кравченко Л. Г.

Могутньою хвилею під високим склепінням залу лине «Інтернаціонал», який виконують всі присутні.

Після урочистої частини відбувся концерт.

Ц І Н Н А З Н А Х І Д К А

ДНЯМИ учні Бовтиської середньої школи Валерій Терновий, Віктор Виноградов та Михайло Новохацький прогулювалися біля ставу. Раптом хлопці помітили в землі, де весняні води розмили берег, невеличку шкатулку. Відкрили — акуратно складені аркуші паперу повіяли давниною.

Хлопці розгорнули аркуші — і очам не повірили. «Іскра!» Перший номер ленінської «іскри» за грудень 1900 року. Та сама «іскра», з якої розгорілось велике полум'я Жовтня. Другий аркуш — це повідомлення про вихід «іскри» з викладенням політичної платформи газети.

Яким шляхом потрапив перший номер «іскри» в Бовтишку — не відомо. Можливо, туди завіз її хто-небудь з членів Єлисаветградської групи РСДРП. Можливо, через ці місця проходили шляхи агентів, які поширювали газету («іскра» виходила за кордоном).

Цінну знахідку школярів бережно зберігають члени історичного гуртка школи.

Олександрівський район.

В КОМУНІЗМУ СВІТЛІ ДАЛІ

Він іде степом невисокий, худорлявий, з міцними, натрудженими долонями. Вранішнє сонце щедро відповідає йому, і він так само щедро відповідає на цю ласку. У нього — чудовий настрій. Цього сприяло все: і весняні промені, і радість за успіхи бригади, і вчорашня «п'ятірка» доньки. Він на повні груди вдихає п'яні пахощі, бере в руку грудку масної землі. Бо що є радіснішим для хлібороба, ніж милуватися нею — землею, яку з давніх-давен зовуть матінкою?

І дивлячись на ці лани неозорі, він вгадує інше. Далекі роки, але не забиваються вони. Хіба ж є змога викреслити з пам'яті безраднісне дитинство, гіркі слова матері, що оплакує злиденну долю свого сина — панського наймита?

А тепер стоїть він — уже не Митко, а Дмитро Ланцюгович, і милується оцим багатством незліченним.

І мабуть би довго стояв ще в задумі, та знайомий голос пролунав позаду:

— Агов, батьку! Зачекай-но лишень! Обечується — Микола, старший син...

— То як ви думаете, тату? Ще з тижень такої погоди — і сіяти можна... Руки вже за справжньою роботою сучили.

Зрозумів батько. О, він знає ціну цій роботі — он уже скільки років засіває зерно у родючий ґрунт. А як любив робити це, коли в твоїх руках така техніка чудова: тільки в їх бригаді із тракторів та стільки ж комбайнів. Хіба можна зрівняти їх з отими «фордзонами», якими ще в двадцятих роках краяв колгоспну ниву?

Посміхнувся старий.

— Чого це ви, тату? Не відповів чомусь. Нагадав лише: — То увечері ж приходьте з Ніною. Хлопці теж будуть.

...Невеличка хата у Дмитра Ільченка. Та вміщає всіх. І недарма сусіди кажуть, що щипать вона у вихідні дні, як бджолиний рій.

Гостей повно. Метяться біля багатого столу Поліна Іванівна, господарка оселі. А в кімнати вже сиплять жарти:

— Ну, розкажи, Коло, як же ти вчора екзамен по технагляду склав? Мабуть-таки сплутав призначення жикльора?

— А ти, Василю, чом не веселий? Чи не Марійка, бува, тобі настрій зіпсувала?

А мати щиро пригощає гостей. Все ж це її діти — Микола, Василь, Дмитро, Всеволод, Борис... Чесними, працюючими виростила своїх синів. Всі вони разом з батьком в колгоспі трудяться. Та й мати не відстає від них. Усю сім'ю дружну шанують в артілі: працюють на совість — і живуть добре. 3865 карбованців, 77 центнерів пшениці — ось минулорічний заробіток Ільченків.

В достатку стали жити новопражці. Особливо за останні три роки, відколи

колгосп на грошову оплату праці перейшов. Зріс добробут людей. В яку хату не зайди — усюди достаток, благополуччя. Багатою стала і артілі. Споруджено тваринницьке містечко, складські приміщення, гаражі з майстернею, нову будівлю контори.

В центрі колгоспу височить артільний клуб. Часто збираються сюди трудівники. Тут, всі разом, обмірковують, як досягти мільйонного прибутку в артілі, обговорюють Програму великої партії Леніна, ім'я якого носить їх господарство.

Ленін... Його думки, мрії, побажання на кожному кроці втілюються в життя хліборобами. Орден із зображенням любимого вождя носить керівник артілі Порфирій Тимофійович Кошовий. Орденами і медалями нагороджені механізатори, тваринники, рільники. Це завдяки їх праці у минулому році господарство одержало більше 865 тисяч карбованців доходу.

— О, ми тепер не ті, що були навіть десяти років тому!

Цю, сповнену захоплення, думку висловлює 52-річний колгоспник Дмитро Данилович Ільченко. Поговорить з ним — і він вам розповість про всі зміни, свідком і учасником яких він був сам, повідає про те, наскільки полегшена праця на фермах. Ось уже шість років колгосп є незмінним учасником Всесоюзної виставки досягнень народного господарства, нагороджений трьома медалями та премійованим двома автомашинами.

Іншим стало і життя членів артілі. Майже половина їх мають міцні, добротні будинки, збудовані за рахунок колгоспу. Трудівники ланів одержують додаткову платню відпустку, а престарілим виплачується пенсія.

За таке піклування віддячують люди працею звитязною. Скільки шанобливих слів з'являється у керівника цього багатого господарства П. Т. Кошового, коли мова заходить про сільських творців достатку з золотими руками.

Тринадцять три роки, з початку колективізації, очолює рільничу ланку Парасковія Сидорівна Ворона. Цілком заслужила відпочинок шістдесятирічна жінка. Та про нього вона поки що й не думає. Не на заваді виявилася старість для садовода Михайла Павловича Залевського, завгоспа Івана Антоновича Кобиляцького та інших ветеранів колгоспної праці. Спокійно трудяться вони, бо знають: хороше покоління прийде їм на зміну. Молодь — чудова, дзвінкоголоса, вона в Новій Празі нічим не уступає ветеранам. Свинарки, доярки, трактористи — нові імена, нові прізвища. І все це члени великої, трудоваї сім'ї, люди, які знайшли в колгоспі справжнє, велике щастя.

Л. БАБИЧ,

спецкор «Молодого комунара».

с. Нова Прага.

ПІСНЯ — ДУША НАРОДУ

«Дан приказ: ему на Запад, ей — в другую сторону, уходили комсомольцы на гражданскую войну...»

В ТІ БУРЕМНІ роки зражена вибухами снарядів, оперезана звивистими стрічками окопів, стогнала українська земля. Важкий подих воєнного лихоліття з особливою силою відчувався тут, на Знамянському залізничному вузлі. На захід і на схід йшли ешелони теплушок, грізно рухалися бронепоезди. Цілодобово — вдень і вночі — знамянські залізничники просували вперед всі ці маси составів, в міру своїх сил кували перемогу над німецькими окупантами, бандами Григор'єва і Махна, врангельським охвістям, що засіло в Криму...

І в усіх цих випробуваннях незмінною супутницею була пісня — душа народу. Революція і пісня. Вільна праця і пісня! В пам'ятному вісімнадцятому році, в історичні дні становлення Радянської влади на Україні, на станції Знамянці у великому цегляному будинку, оточеному мальовничим тінявим парком, був відкритий залізничний клуб. Трудячі присвояли йому ім'я В. І. Леніна. З перших же днів існування цього культурно-освітнього закладу з числа працівників транспорту сюди прийшло немало любителів пісенного мистецтва. Випикла ідея організувати хорівий ансамбль.

Керівництво колективом взяв на себе талановитий самоучка-хормейстер, бухгалтер паровозного депо І. М. Харлай. Спочатку колектив виконував революційні, українські і російські народні пісні, пісні радянських авторів. Репертуар хору поповнювався, розширювався, відшліфовувалась, удосконалювалась виконавська майстерність його учасників. Колектив став популярним не тільки на залізничному вузлі, а й далеко за його межами.

У 1931 році хористам Знамянського залізничного клубу імені В. І. Леніна випала велика честь — вони були запрошені на першу Всеукраїнську олімпіаду самодіяльного мистецтва і зайняли друге місце серед залізничних хорів республіки. Відтоді колектив став незмінним учасником міських, обласних оглядів і олімпіад, завжди здобував призові місця.

Вже в довоєнні роки репертуар хору збагатився такими чудовими і складними творами, як «Времена года» Гайдна, «Хустина» Ревуцького, багатьма творами радянських композиторів того часу. До війни в колективі виросло багато здібних, талановитих виконавців, які своєю майстерністю здобули велику популярність у трудящих. Весь творчий шлях хору нерозривно зв'язаний з участю в ньому обдарованих співаків пенсіонерів — колишнього диспетчера відділку залізничної П. С. Пшкіна,

працівника відділку А. М. Буряка, газозварника паровозного депо М. А. Зеленського, вчительки М. О. Сидяк та багатьох інших.

У послідовне зростання виконавської майстерності і популярності хору багато старань вклали обдаровані знавці пісенного і музичного мистецтва Ф. К. Бекасов, Д. П. Куніцин, В. М. Довгальов, О. С. Козаков, які в різний час керували самодіяльним колективом. Невичерпну любов до російських і українських народних пісень, до пісень радянських композиторів, до класичної вокальної спадщини зуміли прищепити

вони хористам-залізничникам.

У післявоєнні роки до складу хору, який три роки тому відзначив 40-річчя свого існування, влилося молоде талановите поповнення. Це — помічник машиніста Михайло Корж і його дружини стрілочниця Ольга, помічник машиніста Юрій Бразукевич, працівниця метеостанції Ніна Штепа, старша піонервожата Валентина Колесник та інші. Вони стали гідними наступниками ветеранів колективу, свято зберігають і примножують його славі творчі традиції. Хор, як і раніше, є незмінним учасником багатьох оглядів художньої самодіяльності. В цьому не мала заслуга і його теперішнього керівника І. К. Мішенка.

Коли знайомилися з репертуаром колективу за ці сорок з лишком років, перед тобою в усій величії постає своєрідний літопис великої боротьби і перемог нашого народу за побудову комунізму: від мужньої бойової пісні «Смело мы в бой пойдем...» до «Пісні комуністичних бригад» — величавої і урочистої, яка звучить святковим гімном для тих, хто сьогодні по ленінських заповітах прокладає шлях у прекрасне майбуття.

Г. ЛАНТУХ,
голова правління Знамянського залізничного клубу імені В. І. Леніна.

ЖИВИШИЙ

ЦЕПІ коротенький запис загубився серед багатотисячних сторінок книги вражень і побажань. Побачив я його зовсім випадково. Але настільки відрізнявся він своїм лаконічним змістом від інших урочистих святкових рядків, що хочеться навести цей характерний запис повністю. Невідома людина писала: «Все! Кінець! До минулого немає повернення. «Зав'язав» назавжди! Гришка Шмат закінчив своє існування. Починаю життя».

Я ніколи не зустрічався з Григорієм Шматом, не знаю, чи це його справжнє прізвище (мабуть, Шмат — прізвисько), але, вражений суворістю красою прочитаних слів, ще довго сидів над розкритою книгою, думаю про автора цього запису. Хто він? Молодий чи старий? Злодій чи звичайний п'яниця? Не знаю. А втім, я переконаний в одному: нелегко, дуже нелегко склалося життя Григорія Шмата. Багато лиха, мабуть, причинив він людям, своїм близьким. Немало горя зазнав і сам. Не тільки оточуючі, але й сам не вірив в те, що зможе стати іншим. Гербатого, мовляв, могила виправить.

Що ж примусило Григорія прийняти нове, несподіване навіть для себе рішення? Хто допоміг йому? Де знайшов Шмат цілоще джерело, яке допомагає стати оновленою людиною?

БАГАТО музеїв є в столиці України. Щодня багатолюдно в кожному з них. Але в одному музеї — білокам'яному із скляним куполом будинку — завжди особливо людно. Десятки делегацій, тисячі відвідувачів — робітників, колгоспників і службовців, громадян Радянського Союзу і зарубіжних країн — приходять у філіал Центрального музею В. І. Леніна.

Київський філіал Центрального музею В. І. Леніна, створений за рішенням ЦК КПРС, відкрито у серпні 1938 року. Це була видатна подія в ідейному і політичному житті Комуністичної партії України, всього українського народу. Будинок музею є одним з краших у місті.

Особливо багато відвідувачів у музеї в ці сонячні квітневі дні, коли людство потується відзначити 92-у річницю з дня народження Володимира Ілліча. Безупинно йдуть трудящі до будинку по вулиці Володимирівській. Вони приходять в музей не тільки для того, щоб познайомитися з шістьма тисячами експонатів. Ні! Відвідувачі звертаються до В. І. Леніна за порадами, діляться з ним найпотаємнішими думками, мріями, вчать «будувати життя по Іллічу». А він — «живіший всіх живих» — своїм власним життям, своїми творами підказує єдино вірне рішення, відповідає на запитання, надихає на творчі справи. І люди, немовби той славнозвісний Антей, що приторкнувся до матінки-Землі, приходять з музею більш зміцнілими, бадьорими, схвильовано-будженними.

Давай же, товаришу, і ми з тобою зробимо невеличку екскурсію по музею. Ми побуваємо в 17 великих залах, побачимо різні документи і матеріали: фотокопії рукописів В. І. Леніна, оригінали перших видань його творів,

Велика спадщина

Все те, що в помислах віками
Було у предків з давнини,
Усе, що розумом, руками
Створили світові вони;

За що кайданами бряжчали,
Етапом гнані день при дні,
Й мечі сталили із орала
Супроти гніту і панів;

За що боролись героїчно
Пролетарі в Жовтневу ніч,
Все те у спадщину довічну
Затвердив в Жовтні нам Ілліч.

Велика спадщина, багата!
Й куди не глянеш, з краю в край,
Стократно, впевнено, крилато
Щомиті множиться врожай:

Зроста з зернини многопуддя,
Із крапель сталі — космолот,
Встає з цеглини місто-чудо
До ще небачених висот.

У наших буднів наступ ратний,
Бо в кожній справі іскроцвіт —
Єдиновірний, благодатний
Вождя людського заповіт!

В скарбницю-спадщину нам вірну
Лишив для звершень і діянь
Глибін ідей ясну й безмірну,
Палку енергії державь.
Щодень щільніш в полки крицеві
Стають по світу трударі.
І б'ється серце Іллічеве
В міцних серцях пролетарів.

Олександр ШКАБОЙ.

У Київському філіалі Центрального музею В. І. Леніна відкрився новий розділ — «Торжество ідей комунізму». Більш як 600 експонатів, розміщених у двох залах музею, розповідають про великий подвиг радянського народу, який здійснив під керівництвом Комуністичної партії ленінські заповіді про побудову першого в світі соціалістичного суспільства і тепер переможно іде по шляху будівництва комунізму.

На фото: екскурсанти оглядають новий розділ музею.

Фото В. Сичова.

ІЛІЧЕМ ІДЕМО!

«Дорогі друзі! Створений Вами музей В. І. Леніна справив на нас величезне враження. Тут ми немов побачили славетний життєвий шлях нашого Ілліча, перетворення в життя його ідей. Ми залишилися дуже задоволеними макетом «Ленін в Розліві», виготовленим вашими вмільними руками.

Будьте вірними ленінцями, гідними будівниками комунізму!»

Ці СЛОВА записали в книзі відгуків про музей В. І. Леніна в нашій школі члени бригади комуністичної праці крокуючого екскаватора № 1 Бандурівського вуглерозрізу.

Щира оцінка приносить педагогам і вихованцям школи-інтернату велику радість особливо зараз, в ленінські дні. Ім'я Леніна і все, пов'язане з ним, володіє чарівною силою, воно допомагає нам повсякденно у нелегкій виховній роботі. Однак розповім про все по порядку.

ГОРДИСТЬ

Думка про створення музею в нашій школі виникла у самих вихованців. В лютому позаминулого року ми прийняли в інтернат дітей, переважна більшість яких була неорганізованою, не дотримувалась дисципліни. Причина цього та, що вдома вони перебували поза контролем батьків.

Педколлектив мав сформувати цілий дитячий колектив. Почали глибоко вивчати твори класиків марксизму-ленінізму про комуністичне виховання, особливо увагу приділили працям Леніна. В той час вся країна готувалась до 90-річчя з дня народження Ілліча. Вчителі, класоводи, вихователі проводили з дітьми бесіди про життя і діяльність генія людства, читали спогади Єлізарової, Бонч-Бруєвича та інших. Учні дивились діафілми і діапозитиви, в яких розповідалось про невтомого вождя, кращого друга дітей.

Серед вихованців виявились такі, що побували в Москві, мали щастя відвідати Мавзолей В. І. Леніна. Вони дуже гордились цим і могли годинами ділитись враженнями. У старших вихованців

народилась ідея дізнатись, чи немає, бува, в місті або районі людей, які особисто бачили Ілліча. В цьому допомогли нам комсомольські працівники. Вони повідомили, що вчитель Користівської середньої школи Володимир Якович Булаєв зустрічався з Іллічем і може розповісти про це. В. Я. Булаєва запросили прийти 22 квітня в інтернат.

Актівний зал школи переповнений. Оплесками зустрічають вихованці Володимира Яковича. Він ділиться спогадами у всіх подробицях і на закінчення говорить, що Володимира Ілліча люблять і шанують всі чесні люди світу, що на знак цього в країнах, де побував

Ленін, створені музеї, на будинках, де жив, встановлені меморіальні дошки, в школах відкриваються ленінські кімнати. Тут хтось неспішно подав думку: «Ото, якби й нам створити музей Леніна...»

Цю ідею відразу підхопили учні. Педагоги і вихователі підтримали їх. Почалась копійка робота по збиранню експонатів для музею.

Полетіли листи в Москву, Ленінград, Київ, Ригу, Ульяновськ, Шушенське та інші міста. Учні просили допомоги, повідомити адреси людей, які працювали з Леніним, знали його особисто.

Ці старання скоро дали хороші наслідки. Працівники Ульяновського і Шушенського будинків-музеїв В. І. Леніна прислали відповідну літературу, фотографії, порадили, як краще оформити музей.

Ризький міськомком комсомолу познайомив наших піонерів з старою комуністкою А. І. Асарай, яка в 1900 році брала участь в революційному русі в Латвії, зустрічалась з Леніним. Ульяновські комсомольці повідомили адреси тт. Шамшева й Іларіонова, московські — т. Ємельянова. Ми звернулися до них і незабаром одержали чимало цікавих даних про життя і діяльність В. І. Леніна.

ДЕНЬ 22 квітня минулого року перетворився у незабутнє свято для вихованців. На відкриття музею прийшли

Пам'ятник В. І. Леніну в м. Ульяновську.

НАШОЇ ШКОЛИ

старі комуністи, працівники міськомком партії, шефи з вугільного розрізу, батьки.

Наймолодша піонерка Людя Пасмурець підписала на червоній подушечці нещодавньому комуністу, учаснику революції т. Іванову, який перерізає стрічку.

Коротко розповім про розділи музею. Ось один з них: «Справа Леніна живе й перемагає». Тут розміщені картини і плакати на теми сьогодення, діаграми, що дають уяву про стрімкий розвиток промисловості і сільського господарства. Інші розділи відображають всебітньо-історичні успіхи, яких домогся наш народ під мудрим керівництвом Ксмуністичної партії і Радянського уряду, здійснюючи плани побудови соціалізму і комунізму в нашій країні.

Широко представлені фотографії сучасних промислових підприємств, найбільшої в світі Криворізької доменної печі, Дніпропетровського металургійного заводу та ін. В музеї є також плакат «Ім'я Леніна на карті орденоносної Кіровоградщини», на якій позначені всі міста, села і колгоспи, назви яких зв'язані з ім'ям Леніна.

З часу відкриття музею став центром ідейно-політичного виховання учнів. Робота по його поповненню продовжує-

ться. Хороший макет «Ленін в Розліві» виготовили члени історичного гуртка та гуртка «Вмілі руки». Після ХХІІ з'їзду КПРС підготовле-

но ще один відділ «Ленін про комунізм». На стенді в плакатах і діаграмах висвітлена роль Комуністичної партії у виконанні двох програм партії і завдання КПРС, радянського народу у здійсненні програми побудови комунізму.

Музей часто відвідують не лише учні школи, але й представники громадськості, робітники, батьки. Екскурсоводами є самі піонери.

Неоціненну роль відіграє музей в учбово-виховній діяльності педколлективу. Тут відбуваються уроки, прийом в піонери і комсомол, збори піонерських загонів, зустрічі з передовниками району тощо.

Цікаво пройшли збори піонерських загонів на тему «Дороге ім'я» і «Клянемось так на світі жить, як вождь великий жив, і Батьківщині так служить, як Ленін їй служив».

Торік наш музей відвідала група педпрацівників Одеської області. Ось що вони записали: «Кожний, хто зайдє в цю кімнату-музей, відчуває животворну силу ідей В. І. Леніна. Кожний стенд, кожна картина — живе слово Леніна і про Леніна».

Г. НАСТАСЬЄВ,
директор Олександрійської школи-інтернату.

ВСІХ ЖИВИХ

більшовицьких газет; з великим хайлюванням будемо роздивлятися найдорогоцінніші реліквії — особисті речі Володимира Ілліча, а також рідкісні його фотографії, фотокопії партквитків, анкет, делегатських мандатів тощо.

А втім, за короткий час нашої подорожі ми не зможемо познайомитися з усім багатством, представленим в музеї. На превеликий жаль, доведеться зосередити свою увагу лише на окремих експонатах.

Отже, з благоговійним трепетом переступаємо поріг першого залу. Вміщені тут матеріали розповідають про сім'ю Ульянових, про дитячі і юнацькі роки Володимира Ілліча, про початок його революційної діяльності і формування як революціонера-марксиста. А ось бачиш, друже, рідкісні фотографії юного Леніна, його сестер і братів, фотокопії похвальних листів, атестата зрілості, шкільної характеристики, диплома про закінчення Петербурзького університету.

Матеріали і документи другого залу характеризують боротьбу В. І. Леніна, яку він вів в 1893—1900 рр. проти народників, «легальних марксистів», «економістів» за створення марксистської партії робітничого класу в Росії. Тут же знаходиться цікавий документ. Давай прочитаємо його! Це таємне послання начальника Московського охоронного відділення Зубатова директору департаменту поліції Зволянському. Зубатов писав: «Ожидают возвращения Владимира Ульянова!.. Вот бы хлопнуть сего господина! Ведь крупнее Ульянова сейчас в революции нет никого». Ця записка датована 27 грудня 1900 року. Тоді Володимиру Іллічу було тридцять років.

Шостий зал. Переглядаємо оригінали створеної навесні 1912 року за ініціативою петербурзьких робітників більшовицької газети «Правда» зі статтями В. І. Леніна. Володимир Ілліч приділяв багато уваги новій газеті, запросив взяти участь в роботі редакції М. Горького та Д. Бедного. Про те, який вплив мав більшовицький друкований орган на читачів, красномовно свідчить «Привіт «Правде» от макеевских рабочих». Ось цей лист: «Мы только три месяца получаем нашу любимую газету «Правда». За такое короткое время в ней мы нашли больше, чем за три года в других газетах. Мы видим жизнь и борьбу наших товарищей за кусок хлеба, мы видим, какие жертвы приносит рабочий класс за улучшение своего положения... Да здравствует «Правда» на многие лета!»

Робочі Труболитейного заводу Макеєвки.
3 (16 за новим стилем) квітня 1917 року, після майже десятирічної еміграції, В. І. Ленін повернувся до Петрограда. Тоді ж були написані знамениті Квітневі тези. Серед найважливіших документів восьмого залу — первісний начерк цих тез, матеріали VII (квітневої)

партійної конференції, рукописи і оригінали перших видань промов і статей Володимира Ілліча, написаних на протязі квітня—липня 1917 року.

Експонати, документи... Вони надзвичайно дорогі сердцю трудящих — мовчазні свідки титанічної діяльності В. І. Леніна по підготовці і проведенню першої в світі соціалістичної революції. Вони розкривають напружену роботу великого вождя на посту керівника оборони молодого Радянського країни в період іноземної інтервенції і громадянської війни.

У дванадцятому залі зібрані експонати, які відображають деякі риси характеру і стилю роботи Володимира Ілліча. Численні документи розкривають випадкову простоту і скромність Леніна, його турботливе ставлення до трудящих. В цьому ж залі міститься макет робочого кабінету В. І. Леніна в Кремлі, зроблений в натуральну величину. В наступних кімнатах експонуються рідкісні фотографії В. І. Леніна в останній період його життя, макет будинку в Горках, де він помер. Зберігається гіпсова посмертна маска Володимира Ілліча, знята скульптором О. Меркуровим у день смерті вождя. Навколо постаменту з маскою розміщені оригінали вітків, покладених на труну Леніна трудящими країни в січні 1924 року.

У СЕ, що ми завоювали і здобули, що становить законну гордість народів, усе це зв'язане з ім'ям Леніна, є живим втіленням його безсмертних ідей». Цими словами М. С. Хрущова відкриваються експозиції двох останніх залів. Ленін помер, але його ім'я, вчення і справа живуть і перемагають. В експозиції представлені найважливіші положення прийнятої ХХІІ з'їздом партії Програми КПРС. Матеріали і документи — наочне свідчення нездоланної сили всеперемагаючих ідей ленінізму.

Ось, друже, ми і завершили екскурсію по музею. Залишається тільки додати, що в 1961 році тут побувало близько 500 тисяч чоловік, а всього за роки існування музею його відвідало понад 5 мільйонів трудящих.

□ □

—...А як же Григорій Шмат? — може запитати хтось з читачів. — Хто ж все-таки допоміг йому вийти на правильний шлях?

Чи варто відповідати на це питання? Адже все і так зрозуміло.

М. БАРСЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

м. Київ.

ПАМ'ЯТНИК ІЛІЧУ

НА ЦЕНТРАЛЬНІЙ площі села Недогарки Олександрійського району височить велична скульптура В. І. Леніна. Цікава і захоплююча історія цього пам'ятника. Незадовго до початку Великої Вітчизняної війни колгоспники артілі імені Володимира Ульянова вирішили спорудити в селі пам'ятник засновнику першої в світі соціалістичної держави. На місце була привезена і ця, триметрова висоти, скульптура Ілліча. Але встановити її тоді не вдалося. Фашисти окупували село. Куди ж поділася скульптура — ніхто не знав. І ось, майже через двадцять років, її знайшли в одному з приміщень зернохосвища закопаною в землю.

Хто здійснив цей героїчний подвиг в такий грізний час — поки що не відомо.

Після незначної реставрації пам'ятник зайняв своє місце на п'єдесталі.

Колгоспники артілі імені Володимира Ульянова свято шанують пам'ять Ілліча, чие ім'я носить їх колгосп. Вони є ініціаторами комуністичної допомоги віdstаючим господарствам, впевнено крокують по шляху створення комуністичного достатку в нашій країні.

С И Н

Як після роботи
Забарсь на мить,
Син мені напроли
З книжкою біжить.
І завжди прохання
У нього одні:
— Що-небудь про Леніна
Прочитай мені.
Я почну читати,
І мовчить синок,
Наче в голові його
Тисячі думок.
Та про що він думає,

Звісно, я не знав.
— Хочу бути ленінцем,
— Дивлясь син сказав.
Дорогий синочку мій!
Від твоїх трьох слів,
Наче й я з Гагаріном
В небо полетів.
О. ІВАНОВ.

«МОЛОДИЯ КОМУНАР»
22 квітня 1962 р., 3 стор.

ЧЕРЕЗ ЗЕМЛІ МАТЕРИКІВ І ВОДИ ОКЕАНІВ

Розповідь кореспондента газети

МАНДРУЮЧИ по різних країнах, я побував і на Кубі, де зустрівся з білим революційної армії Фернандесом. Якось побачивши в журналі портрет Леніна роботи Ісаака Бродського, Фернандес довго вдивлявся в обличчя Володимира Ілліча, ніби не пізнавав його. Трубка Фернандеса перестала попихувати, товста дружна шкіра на лобі зсунулась в хвилясті зморшки.

— Ленін, — прийшов я на допомогу товаришеві.

— О, Ленін! — вигукнув Фернандес і, взявши в мене журнал, почав вивчати портрет. — Це не фотографія? — запитав він.

— Ні, це картина, живопис...

— Ленін був таким? — запитав Фернандес і ще раз подивився на портрет, вдивляючись в риси Леніна.

Я не зовсім розумів причину недовіри Фернандеса, але відповів:

— Таким. Звичайно, це всього лиш його портрет, створений пензлем художника...

— Гм... — Фернандес продовжував розглядати портрет. — Ленін... — вимовив він це ім'я, ніби приміряючи і перевіряючи, чи співпадає зображення людини в журналі з його, Фернандеса, уявою про цю людину.

— Ви уявляєте собі Леніна іншим? — запитав я.

— Ні, ні, — поспішив відповісти Фернандес, але в голосі його прозвучала нотка невпевненості. Очевидно, результат порівняння був не дуже втішним.

Я НАПЕВНЕ, забув би про цю розмову, якби місяців через два—три знову не зустрівся з Фернандесом, на цей раз в одному з сіл в горах Ескамбрай.

— У вас знайдеться вільних літгодинах? — раптом запитав мене Фернандес.

Над усе мені хотілось відпочити, але я сказав:

— Знайдуться, звичайно.

Фернандес марно питати не стане.

— Ходімо...

Уже вечоріло. Ми пройшли сілце і почали підніматися в гору. Я мимоволі подумав, що, можливо, варто відкласти цей похід на завтра. Але хто знає, що буде завтра? Ні, очевидно, вірно, що пішли сьогодні.

Я не помилюся.

В хатині на мою бідну показали портрет Леніна. Володимир Ілліч Ульянов, російська людина з старого міста Сибірска на березі Волги, тут, на острові Атлантичного океану, став схожим на кубинця. Я мимоволі згадав, що в Кореї на своїх перших портретах він був трохи схожий на корейця, в Китаї — на китайця, на Цейлоні — на жителя Цейлону. Мені сказали, що цей портрет років 30 — 40 тому привіз з Гавани глава сім'ї, який працював там на фабриці.

Не скажи мені, що це — Ленін, я, мабуть, не відразу пізнав би його.

На мене дивилась людина з чорною борідкою і вусами, з чорними очима, і, мабуть, лише галстук в білу горошину, комір, міцні надбровні дуги були ленінські.

Коли ми з Фернандесом йшли назад, я думав мимоволі, як безмежно далекі звідси Москва, моє рідне село на березі Мокрянні в Брянських лісах.

— Стомнілись? — запитав Фернандес.

— Ні, ні, — запевнив я.

Фернандес, очевидно, розумів, що це зображення Леніна могло покоробити трохи російщина — рідні, знайомі риси, до яких звикли і полюбили з дитинства, раптом стали несхожими — і, напевне, думав, що не варто було втягувати мене в цю затію і що краще, видно, було б дати мені можливість відпочити.

— Ленін не такий? — запитав Фернандес, ніби жалкуючи, що не зміг по-справжньому порадувати мене.

Мені не хотілось і засмучувати його і говорити неправду.

— Взагалі, схожий, але не зовсім, Фернандес, — відповів я. — І це зрозуміло: двадцять років... Росія далеко... І зовсім непогано, що Ленін трохи став кубинцем.

Фернандес мовчав, потім почав розкурювати трубку і, попихуючи нею, як і раніше, йшов мовчки.

Незабаром ми розпрошались.

Рано-вранці з загоном Фернандес піде в бій, а я поїду в Гавану.

У ГАВАНІ я зустрічався з студентами, робітниками, службовцями. Вони розповіли мені багато цікавих історій. І одного разу в розповіді старого робітника Антоніо Гевара я почув:

— Гуаякама Леніна...

Знову про Володимира Ілліча!

Я підсів ближче до Антоніо і попросив його не поспішаючи детальніше розповісти про це.

— Гуаякама — це дерево... Ви, напевне, бачили його тут... — Антоніо помовчав...

Так, я бачив гуаякама.

Величезне дерево, з густою кроною з пір'ястих листків, схожих на листя нашої акації. Воно досягає тридцяти метрів заввишки, добігає до даху десятиповерхового будинку. В жовті — листопаді гуаякама цвіте, її крона виблискує густими суцвіттями, зібраними з золотисто-жовтих квітів.

Величезне, міцне і красиве дерево!

— Про смерть Леніна в Гавані, — продовжував Антоніо, — дізнались не відразу, а коли дізнались, робітники посадили в пам'ять про нього гуаякаму. Біля неї проводили революційні мітинги, збирались для важливих бесід. Так було десять років.

Коли диктатор Батиста захопив владу, він наказав це дерево зрубати. А треба знати, що гуаякама — найміцніше дерево в світі. І не тому, що воно росте у нас на Кубі, а дійсно так. Зрубати гуаякаму, мабуть, те ж саме, що спляти ножовкою товстий фанерний стовп з чапуу. Жандарми зрубали дерево...

Але на інших вулицях теж росли гуаяками і на вигляд, приблизно, такого ж віку, як і гуаякама Леніна. Можливо, і ці дерева посадили в пам'ять про нього? Жандарми почали розпитувати людей, але чого вони могли добитися? Скрите нехтування, з яким розмовляли люди з представниками влади, і явна впевненість вселити в жандармів ще більшу впевненість: так, і ці гуаяками — теж ленінські. Довелось вирубати гуаяками ще на двох вулицях, а ця робота — уявити собі важко.

Робітники знову посадили гуаяками. Не можна ж заборонити саджати дерева на вулицях Гавани навіть за режиму Батисти, не можна тому, що вголос їх ніхто не називав гуаякамами Леніна, але всі знали, що посажені вони в пам'ять про нього...

На цьому закінчив свою розповідь Антоніо Гевара.

І потім, дивлячись на гуаяками, я завжди думав: «Звичайно, Ленін хотів, щоб земля стала зеленою, щоб височіли ці дерева і під ними ходили шасливі і вільні люди. І, думаючи про це, я повторював про себе: «Так, Фернандес, Ленін такий, саме такий...». Читаючи повідомлення про дії загону, де був Фернандес, який борюся під прапором «Свобода або смерть!», я знову повторював: «Ти правий, Фернандес... Ленін такий...». Я бачив, як прості люди одержують від народного уряду маленькі легкі будиночки, і теж повторював: «Так, Фернандес, вірно, Ленін такий, саме такий...».

І мені здавалось, що Росія не так уже й далеко звідси, і Москва з її Кремлем і моє рідне село на березі Мокрянні в Брянських лісах з його маленькими слобідками — Семичовкою і Поповщиною... Зовсім, зовсім недалеко звідси.

С. АНТОНОВ.

Коли наступає вечір і в будинках наддніпрянського міста Хрущов спалахує море електричних вогнів, до Палацу культури імені В. І. Леніна поспішає молодь. Це учасники художньої самодіяльності збираються на чергову репетицію. Великим успіхом серед трудящих користуються виступи танцювального, драматичного, музичного та інших гуртків.

На цьому знімку ви бачите учасників танцювального гуртка, яким керує Вячеслав Жмурін. На передньому плані — працівниця Хрущовської міської лікарні Надія СЕРЕДА.

Фото Г. ЧОБИТКА.

ВІСМНАДЦЯТЬ СТАЛИ ДО ЛАВ

— Дружино, рівняйся! Струнко! Герой Радянського Союзу Льоня Голіков!

— Герой Радянського Союзу Льоня Голіков загинув смертю хоробрих в бою за Батьківщину, — чітко відповідає правофлангова Тамара Наливка.

Так розпочалася урочиста лінійка в піонерській дружині імені Л. Голікова, присвячена відкриттю XIV з'їзду Ленінського комсомолу.

Секретар Петрівського райкому комсомолу Григорій Копійка зачитав рішення бюро РК ЛКСМУ про створення комсомольської організації у школі-інтернаті і вручив квитки новоприйнятим членам ВЛКСМ.

На честь знаменної події Тамара Наливка, Люба Решетиллова і Павло Ціцма біля школи посадили дуб. Юне поповнення комсомолу привітав секретар комсомольської організації Балахівського вулєрозрізу Петро Лавецький і вручив їм в подарунок шахтарську лампу. Від імені піонерів чудовий альбом подарувала голова ради дружини Жена Тарбаєва.

Вісімнадцять своїх кращих вихованців рекомендувала піонерська організація інтернату в члени ВЛКСМ. В дні з'їзду вони стали до лав комсомольських.

Е. КОТОК, старша піонервожата Балахівської школи-інтернату, Петрівський район.

ПЕВНО, немає в світі людини, серце якої не заб'ється радісно, коли вона дивиться ці кадри — Ілліч, живий Ілліч на екрані!

Та, на жаль, документальних кадрів з Володимиром Іллічем збереглося дуже мало, і винна в цьому безмірна ленінська скромність. Ленін не любив зніматися в фільмах. «Треба робітників знімати, а не мене!» — завжди говорив він. Кінооператорам доводилось хитрувати, щоб зберегти для потомства дорожче всім обличчя, фігуру, ходу.

Вже у 1927 році постало питання про створення образу Леніна на екрані. Але режисер першого фільму про Леніна Сергій Ейзенштейн пішов невірним шляхом: на роль Володимира Ілліча він запросив ленінградського робітника Нікандрова, який був дуже схожий на Леніна обличчям, але не міг навіть частково розкрити образ генія революції.

Першим справжнім творцем образу Леніна на екрані був народний артист СРСР Борис Васильович Щукін. У 1937 році московський театр імені Вахтангова готував виставу за п'єсою Погодіна «Людина з руйніцією». Роль Володимира Ілліча виконував Щукін. Кінорежисер Михайло Ромм запросив Щукіна, який ніколи до цього не знімався у кіно, на роль Леніна у фільмі «Ленін у Жовтні». І він не помилюся. Щукін зіграв свою роль чудово.

Немирович-Данченко писав, що у фільмі «Ленін у Жовтні» актор створив «чудовий, влучний і захоплюючий малюнок Леніна».

Свого квітня 1939 року на екрані країни вийшов фільм Ромма «Ленін у 1918 році», присвячений наступному періоду діяльності Ілліча. Роль Володимира Ілліча виконував Щукін. Кінорежисер Михайло Ромм запросив Щукіна, який ніколи до цього не знімався у кіно, на роль Леніна у фільмі «Ленін у Жовтні». І він не помилюся. Щукін зіграв свою роль чудово.

Немирович-Данченко писав, що у фільмі «Ленін у Жовтні» актор створив «чудовий, влучний і захоплюючий малюнок Леніна».

Свого квітня 1939 року на екрані країни вийшов фільм Ромма «Ленін у 1918 році», присвячений наступному періоду діяльності Ілліча. Роль Володимира Ілліча виконував Щукін. Кінорежисер Михайло Ромм запросив Щукіна, який ніколи до цього не знімався у кіно, на роль Леніна у фільмі «Ленін у Жовтні». І він не помилюся. Щукін зіграв свою роль чудово.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

З 15 квітня ПРОВОДИТЬСЯ по 15 травня

МІСЯЧНИК КНИГИ

Відвідайте магазини та кіоски споживспілки, облкниготоргу, союздруку, купуйте необхідну вам літературу.

У всіх магазинах та кіосках є великий вибір суспільно-політичної, сільськогосподарської, науково-технічної, художньої та іншої літератури, широко представлені матеріали XXII з'їзду КПРС і література, що роз'яснює його рішення.

Подбайте про те, щоб у кожного з вас була особиста бібліотека.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! Купуйте і читайте книги! Вони озброять вас марксистсько-ленінською теорією, допоможуть у підвищенні загальноосвітнього рівня та ділової кваліфікації.

ПІОНЕРИ ТА ШКОЛЯРИ! Активно включайтеся в проведення місячника! Несіть книгу в кожну сім'ю!

КОМСОМОЛЬЦІ ТА МОЛОДЬ! Будьте організаторами розповсюдження книги серед населення!

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА РАДА ДРУЗІВ КНИГИ.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЧЬ». Для дітей: «Червоні вітрила». Початок о 2 год. дня. «Вогнища горять». Початок о 10 год. ранку, 12 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». «Спогади про Леніна» та «Вічний живий». Демонструється з 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. «Найперші». Початок о 9 год., 10 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «МІР». «Безмовна збрка». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 год. дня. «Будні і свята». Початок о 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей: «Таємнича рука». Початок о 9 год. 30 хв., 10 год. 40 хв. ранку. «Де-

ПІШІТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00151,

Зам. № 2620.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.